

[Kaj Hansen.]

Jeg kan også henvise til, hvad den tidligere minister, den radikale Lauge Dahlgaard skrev forleden dag i Politiken. Han skrev, at man ikke skulle begynde at lappe på denne umulige lov. Derfor spørger jeg mere kontant ministeren: agter ministeren at fremsætte forslag om forbud mod opdeling i ejerlejligheder og salg af disse? Endvidere: agter han derudover at komme med et forslag, der gør det betydelig lettere både finansielt og på anden måde for lejerne at overtage private udlejningsejendomme som andelslejligheder?

Poul Schlüter (KF):

Ministeren oplyste, at siden 1. april i fjor er der i Københavns kommune fremsendt anmodning om udstykning af ca. 10.700 lejligheder. Det er selvfølgelig meget interessant, men jeg ville godt høre, om ministeren også kan oplyse, hvor mange der er godkendt, og hvor mange der er solgt. Er det 500, er det 1.000, eller er det 2.000, der er solgt? Det håber jeg ministeren også har tal på, for ellers kan det vildlede.

Så ville jeg gerne sige til ministeren: er ministeren opmærksom på, at den ejerlejlighedsudstykningslov, der her er tale om, er omfattet af miniboligforliget? Ministeren sagde, at der i ministeriet er sat et arbejde i gang med henblik på at ændre loven. Er ministeren opmærksom på, at den nuværende regering kun er i stand til at ændre denne lov, dersom det tiltrædes af samtlige partier, som er deltagere i miniboligforliget?

Det håber jeg ministeren vil kunne give et klart svar på.

Bjørn Poulsen (SF):

Da jeg må forstå ministerens svar sådan, at det for nærværende ikke er helt afgjort, hvilke forslag der kommer fra regeringen, vil jeg bede ministeren om at bekræfte forlydenderne i Politiken i dag og i Information i går om, at både regeringen og socialdemokratiet agter at stoppe for udstykning af ejerlejligheder i et år, således at der bliver tid til en grundlæggende ændring af hele ejerlejlighedsproblematikken.

Boligministeren (Ove Hove):

Jeg vil først generelt til hr. Kaj Hansen og hr. Bjørn Poulsen med hensyn til stop for udstykning af ejerlejligheder sige, at tanken om et midlertidigt stop kan lyde meget enkel og meget besnærende, men hvis der gennemføres

en lov herom, løber man ind i en række andre problemer. Hvis man standser al aktivitet fra den ene dag til den anden, standser man også dem, der er gået i gang med de foranstaltninger, der skal til for at opdele, og herved vil staten kunne pådrage sig et erstatningsansvar.

Hvis man standser op på en sådan måde, at man undtager de ejere, der allerede er gået i gang med forhandlinger med lejerne, vurdering og forbedringer, og som har bestilt landinspektør, vil et forbud ikke have den ønskede virkning.

Det må i denne forbindelse erindres, at opdeling i ejerlejligheder ikke kan ske fra den ene dag til den anden, men er en langstrakt proces, hvor der godt kan gå over et år fra den dag, ejeren beslutter sig til at opdele, til den dag, hvor opdelingen gennemføres ved henvendelse til tinglysningskontoret.

Jeg vil på denne baggrund være meget betænkelig ved en sådan midlertidig lovgivning og vil foretrække, at man så hurtigt, som det er forsvarligt, gennemfører de nødvendige ændringer i den nugældende lov.

Jeg kan til hr. Poul Schlüter sige, at jeg er helt opmærksom på, at der skal forhandles med miniboligforligets partier om disse problemer. Den procedure vil naturligvis blive fulgt på helt normal måde.

Hr. Poul Schlüter spurgte efter nogle tal. Jeg har kun salgstal, men de er egentlig også ganske interessante. I 1974 skete der et salg på 6.347 ejerlejligheder, i 1975 var tallet 10.801. Det vil altså sige en stigning på 4.454 på det ene år. Året efter, indtil udgangen af 1976, og altså efter, at den lov, vi drøfter her, var trådt i kraft, og hvor man kunne forvente en begyndelseseksplosion på dette område, er der solgt 14.096 lejligheder, altså for det sidste år 3.295 lejligheder; det er et stykke under det, som man året før, hvor man ikke havde miniboligforliget, solgte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Af hensyn til specielt de nye medlemmer kan jeg sige, at reglerne for spørgetiden er sådan, at den, der spørger, har forret såvel til spørgsmål som til svar. Som medspørger kan højst deltage to, og det bliver de to, der melder sig først. Derfor afvisningen af to spørgere under det sidste spørgsmål.